

ה ג ש"פ

א. בהגדה של פסח מכ"ק אדמו"ר שליט"א (תשל"ט) ע' ו איתא:
"דמוכח במשנה (קיד, א) ובירושלמי (פ"י סוף ה"ג) דגם בזמן
בהמ"ק היו לוקחים שני תבשילין" עכ"ל"ק - ועי' בזה באורך
שמ ב"ביאורים" (ע' קנג - קנו).

ויל"ע ממה שכתב בשו"ע אדה"ז (סתע"ג ס"כ): "ובזמן
שביהמ"ק קיים הי' צריך להביא גם את הפסח בשעת אמירת
ההגדה (מלבד המצות ומרור וחרוסת שכתב לפני"ז) ועכשיו
שחרב בית המקדש תיקנו חכמים שיהיו על השולחן בשעת אמירת
ההגדה ב' מיני תבשילין א' זכר לפסח וא' זכר לחגיגה...".
עכ"ל. (מלבד החצע"ג). הרי לכאורה משמע דרק לאחר שחרב
ביהמ"ק לוקחים ב' תבשילין.

וראה בחידושי המאירי פסחים (קיד, א) שכתב: ובמקדש
היו מביאים עם המצה והחזרת גופו של פסח... וכן היו מביאים
בשר חגיגה... ופלי' בגמ' שבזמן הזה שאין פסח וחגיגה נותנין
שני מיני בשר אחד זכר לפסח ואחד זכר לחגיגה... כבר
ביארנו שבזמן הזה מצוה להביא שני תבשילין, ושני תבשילין
אלו נחלקו בהם בגמ'...". עכ"ל.

מבואר לכאורה שבזמן בהמ"ק לא היו לוקחים (מחויץ
למקדש) שני תבשילין וצ"ע.

קבוצה מלומדי השיעור בהגש"פ
- נחלת הר חכ"ד - אה"ק -

ב. בהגדה של פסח מכ"ק אדמו"ר שליט"א (תשל"ט) - ע'
ו' - כתוב: "הזרוע - נוהגין לקחת חלק מצואר עוף. כן
מדקדקין שלא לאכול הזרוע אח"כ - כל זה הרחקה שלא יהא כל
דמיון לקרבן פסח. ומטעם זה הנה כ"ק מו"ח אדמו"ר מסיר
כמעט כל הבשר מעל עצמות ה"זרוע" עכ"ל"ק.

והנה לא כתוב מה עושים עם "חלק מצואר עוף" - וחקרתי
אצל אנ"ש (וזקני אנ"ש), ושמעתי ג' אופנים: (א) שצולין
את ה"זרוע" חי - (ב) שרק מבשלים ולא צולין כלל! (ג) שקודם
מבשלים (במרק) ואח"כ צולין. וצ"ע מהו המנהג האמיתי של
אנ"ש. (בעולם המנהג הוא לצלות חי (כנף של עוף)).

ומה שכתוב ש"מדקדקים שלא לאכול הזרוע אח"כ" - משמע
שבכלל לא אוכלים אח"כ, אפלי' למחרת היום, או שרק בליל
הסדר בלבד לא אוכלים, משא"כ למחרת? - (עי' שו"ע אדה"ז
(סתע"ג סו"ס כ): "ויכול לעשותן בין צלויין בין מבושלין
מעיקר הדין" ובסעיף כא שם: "אבל הבשר אין נוהגין לאוכלו

בלילה הזה").

* * *

שמעתי שמנהג לעשות קערה לכאו"א אפ"י לילדים, וצ"ע מהו המנהג הנכון של אנ"ש, אם עושים קערה רק לבעה"ב בלבד, או גם לילדים, (לאחר בר מצוה, או גם לפני בר מצוה).
- וע"י שו"ע אדה"ז (סתע"ג סכ"ד); "כל הדברים אלו דהיינו המצות והמרור והחרוסת וב' תבשילין א"צ להביא אלא לפני מי שאומר ההגדה דהיינו לפני בעה"ב", עכ"ל.

הרב ישכר דוד קלויזנר
- נחלת הר חב"ד -

ל ק ו ט י ש י ח ו ת

ג. בלקו"ש פ' תשא ש.ז. וז"ל: "און דאס איז געווען די תמי' (וספק) פון משה רבינו:

מצד שכלו של משה - שכל דתורה - איז אויסגעקומען, אז דער "שכר" פון "כופר נפשו" אויף דער נתינה פון מחצית השקל איז בגדר חוקה, ע"פ שכל איז א דבר תמוה...

אבער לאידך: דערפון וואס דער אויבערשטער האט נ"ט מגדיר געווען און נ"ט אנגערופן די מצוה פון מחצית השקל א חוקה, איז זיכער אז עס איז דא א הסברה אין דעם, און דערפאר "תמה (משה) ...מה יוכל אדם ליתן כופר נפשו...".
עכלה"ק לעניננו.

לכאורה צריכים להבין, זה שהקב"ה לא אמר שזה חוקה פ"י רק שבעצם המצוה יש הסברה אבל לאו דוקא שהשכר של המצוה היא בהסברה ויכול להיות שכר חוקי כמו שמובא קודם באות ג' א"כ מה התמיהה של משה לגבי השכר.

בפשטות אפשר לומר שזהו כוונת הערה 28 "ובפרט שבמחצה"ש "כופר נפשו" הוא לא רק שכר המצוה, כ"א גם סיבה וטעם המצוה (היפך ענין חוקה) "לתרץ שאלה הנ"ל א"כ הקב"ה כציווי הדגיש שכופר נפשו הוא שכר שכלי (אלא שא"כ זהו עיקר שאלת משה לא רק "ובפרט"), עפ"ז יומתק שלשון התוס' הוא "מה יוכל אדם ליתן כופר נפשו" ולא "שכר כופר נפשו".

* * *

מכללות הלקו"ש הנ"ל מובן שמה ידע מקודם שתמה